

หวงรัก

บทที่ 2

ฟ้ารุ่งเพิ่งเสร็จจากการดูแลจัดการที่ห้องอาหารเมื่อพบชายหญิงทั้งสองอาบน้ำแต่งตัวกันใหม่หลังจากที่ได้ขลุกอยู่แต่ในห้องจนค่ำ ดูเหมือนจะสดใสนั่นแต่ก็ไม่ได้ลดความแปลกแยกไว้นือถือตัวลงเลย

เธอพูดอย่างสุภาพ “อาหารตั้งโต๊ะแล้วนะคะ ไม่ทราบว่า จะทานกันกี่โมง แล้วก็ไม่ว่าจะถูกปากไหม”

“แล้วทำไมไม่ถามก่อน” แสงดาวตวัดเสียง

“หากทานไม่ได้ ต้องการอะไรเพิ่มเติมก็บอกเด็กได้ค่ะ”

เธอทำท่าจะเดินจาก เสียงขริมถามว่า

“เขายังไม่กลับรี”

ฟ้ารุ่งหันมามอง ใบหน้าคมเข้มเฉียบเฉย เต่าไม่ได้ว่ากำลังมีความรู้สึกอย่างไร

“ยังค่ะ”

“ปรกติจะกลับกี่โมง”

“ไม่มีปรกติหรอกค่ะ กลับเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น”

“เขากลับมาทานข้าวบ้านทุกวันหรือเปล่า”

“เอาแน่ไม่ได้ค่ะ คุณพี่มีงานมากเสมอ”

ดวงตาคมเฉียบมองเธอหนึ่งเหมือนจับสังเกต ฟ้ารุ่งเดินไป แม้ความตั้งใจเดิมคือเป็นมิตร หากขณะนี้เธอกลับอยากให้เขาหมดคำถามเร็วๆ

ดวงตาคู่นั้นก็กลับจับมองเธอหนึ่งนานอย่างน่าอัศจรรย์ แสงดาวตวัดแวบอย่างหงุดหงิด “มาเถอะคะ คุณหนู”

“เชิญด้วยกันสิ” สีหน้าชายหนุ่มมิได้ขี้เกรียดยเหมือนเคย หากก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยไปร่งพอที่จะรับคำ

“เชิญตามสบายเถอะคะ ฉันทยังไม่หิว จะทานที่หลัง”

“ชอบของเหลือหรือ” มุมปากในวงล้อมของไรหนวดเคราจางๆ คลี่คล้ายยิ้ม เป็นยิ้มที่หญิงสาวรู้สึกว่าจะข้างใจจะก่อกวน

เธอได้แต่ยิ้มขริมก่อนจะปลีกตัวโดยไม่ต่อปากต่อคำ.....

หากไม่ได้หลับไหลไปด้วยฤทธิ์ของยานอนหลับ ซึ่งฟ้ารุ่งเพิ่งจะเริ่มลึ้มลองเมื่อแพทย์สั่งให้ใช้ หลังจากคุณหญิงผกาเสียชีวิตแล้ว ก็เป็นความเคยชิน ที่ฟ้ารุ่งจะต้องตื่นเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์ของสามี ขับมาจอดที่ประตูรั้วในเวลาค่อนข้างมืด เสียงประตูอัลลอยด์เปิดโดยการบังคับจากภายในรถ และปิดตามหลังเมื่อรถคันนั้นถูกขับเคลื่อนมาจอดที่หน้าตึก

เธอมักจะนอนเงียบรอคอย แกล้งทำเป็นหลับ...

อีกครู่หนึ่งเขาก็จะเปิดประตูเข้ามาในห้อง ทำอะไรกุกๆ กักๆ อาบน้ำ บางทีก็เพียงแต่เปลี่ยนเสื้อผ้า ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากเตียงนอนข้างเคียง แล้วทุกอย่างก็กลับเงียบ

เขาจะหลับไปอย่างรวดเร็ว เธอนอนลึ้มตา ฟังเสียงหายใจหนักๆ อังไอยู่นจากเรือนกายที่เธอไม่กล้าสัมผัส

ในคืนนี้หญิงสาวลุกขึ้นรอคอย หุตุดมองสำรวจตัวเองที่กระจกร่างบางอยู่ในเสื่อนอนเนื้อหนาสีชมพูกุหลาบ คอปิด แขนยาวคลุมข้อศอกมิดชิดรัดกุมซึ่งเป็นแบบที่จะลুকกลางดึกลงไปดูแลคุณหญิงได้ตลอดเวลา ใบหน้าปราศจากการตกแต่ง ผิวสีอ่อน ริมฝีปากรูปสวย อวบอิม คิ้วและดวงตาภายใต้กรอบขนตาวาวหนาคมสวย

ฟ้ารุ่งเคยมองตัวเองนานๆ เธอขาดอะไร เหตุใดหญิงสาวในวัยเยาว์ซึ่งไม่น้อยหน้าใครในเรื่องของความสวยความงาม จึงไม่อาจต้องตาต้องใจสามี เหตุใดเขาไม่ปรารถนาที่จะเซยชิดพิสมัย ไม่มี ความสัมพันธ์ใกล้ชิด เธอได้เคยตระหนักมาก่อนเป็นอย่างดีว่าเขาเป็นชายชาติตรีที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อ ความต้องการและพลัง... ช่วงเวลาที่ดีในระหว่างเธอและเขาช่างมีอยู่น้อยนิด จนกระทั่งฟ้ารุ่งไม่แน่ใจว่ามันเป็นความจริงหรือเป็นเพียงแค่ความฝันกันแน่

ความห่างเหินของสามีทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดในทางลบ

ซึ่งทำร้ายจิตใจเธอจนบอบช้ำ ไบหน้าอ่อนเศร้าซึมเจนนตาผู้คน แมร์มีผีปากกระบายยิ้ม แต่ดวงตากลับสะท้อนความโศกศัลย์ เป็นบุคลิกลักษณะที่ไร้การเสแสร้ง...

ไต้ยีนเสียงเคลื่อนไหวขึ้นมาจากบันได ฟ้ารุ่งเปิดประตูต้อนรับด้วยรอยยิ้มอ่อน

“อ้าว ผมทำให้คุณตื่นหรือ ลุกขึ้นมาทำไม”

ร่างใหญ่ดูแข็งแรง ช่วงปากกว้าง ช่วงท้องหนา เสริมความภูมิฐานแห่งวัยให้ดูดี

ฟ้ารุ่งหลีกเลี่ยงให้ก่อนจะปิดประตู แต่งปั้นคำพูดและรอยยิ้ม

“ฟ้านอนแต่หัวค่ำ ก็เลยตื่นไวอะ”

เขาถอดนาฬิกา แหวนเพชร และสร้อยคอทองคำเส้นใหญ่แขวนพระเครื่ององค์โปรดซึ่งเป็นของประจำติดตัววางลงในถาดซึ่งเขาวางเตรียมไว้ให้ ฟ้ารุ่งเป็นผู้เก็บข้าวของทุกชิ้นเข้าที่ เธอดูแล หยิบจับเครื่องแต่งตัวราคาแพงของสามีทุกชิ้น นาฬิการาคาเรือนละหลายแสนหลายล้านบาท แหวนเพชรวงใหญ่หลายวง เพชรเม็ดโตเดี่ยวหรือบ้างเป็นเม็ดเล็กกรายล้อมรอบเม็ดมณีมีค่า

“คุณภริ มาถึงแล้วนะคะ”

“อ้อ งั้นหรือ”

“มี... ผู้หญิงมาด้วย...”

สีหน้าสามีแปลกใจ กิ่งไม่พอใจ “ไม่เห็นมันบอกให้รู้มาก่อน”

เธอได้แต่เงยบ

“พอกลับมาก็เริ่มเลย” เสียงบ่นไม่พอใจ “ผมไม่ว่าถ้ามันจะมีผู้หญิง แต่อย่างน้อยก็ควรจะให้ความเคารพกันบ้าง ไม่ใช่หนักจะทำอะไรก็ทำ”

“เขาอาจตั้งใจจะบอกทีหลังนะคะ บางทีฟุ้งนี่ .....”

หนุ่มใหญ่กระแทกเสียงในลำคอ เดินเข้าไปในส่วนที่จัดเป็นห้องแต่งตัว ถอดเสื้อผ้าวางพาดไว้ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

หญิงสาวตามไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบชุดนอนออกมาวางเตรียมให้ไต้ยีนเสียงน้ำฝักบัวโปรยปราย ประตูเล็กสีอ่อนบานนั้นก็มิได้ปิดสนิทกีดกันแต่ประการใด

ฟ้ารุ่งชำเลืองมอง แม้ต้องการอ้อมกอดของสามี ความรัก และความสัมพันธ์ในฉันทสามภรรยา ทว่าเธอรู้สึกต่ำต้อยไร้ค่าเพราะการละเลยไม่ใยดีของเขา และยังได้สร้างกำแพงจำกัดตนเองไว้ในที่ทางของตนด้วยทิวิมานะและความนับถือตนเอง

ชั่วครู่หนุ่มใหญ่ก็สวมเสื้อคลุมอาบน้ำด้วยยาใหญ่สีขาวสะอาดออกมา ผมเผ้าเนื้อตัวยังมีหยาดน้ำพราว หญิงสาวขวยเขินแปลกแยกเกินกว่าจะกล้ำมอง หันหลัง แกล้งทำอะไรๆ ไปเรื่อยๆ ขณะที่เขาแต่งตัว

เป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องนำเอาข้าวของทุกชิ้นออกจากกระเป๋าและซอกมุมของเสื้อผ้ามาเก็บเข้าที่ เพื่อให้เขาสะดวกหยิบฉวยได้ในวันต่อไป สิ่งของเหล่านั้น ได้แก่เศษเหรียญ ธนบัตร ปากกา กระดาษโน้ต และนามบัตรของใครต่อใคร เธอแยกมันจัดวางไว้ในถาดโลหะลวดลายสวยงามซึ่งสามีซื้อหามาจากต่างประเทศ หันไปหยิบเสื้อผ้าใช้แล้วใส่ลงตะกร้าซักซึ่งซ่อนอยู่ข้างในตู้

“มันว่ายังไงกันบ้าง” เสียงถามขริม

“ไม่ได้ว่าอะไรหรอกคะ... ยังไม่ได้พูดอะไรกันมาก”

“ดูมันไปก่อน... อีกหน่อย...”

เสียงพูดราวกับเขาได้กะการวางแผน ไว้บ้างแล้ว และน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับตัวเธอซึ่งเป็นคนในครอบครัวด้วย เธอหันมองอย่างรอคอย

“ผมจะให้นายภริดูแลงานที่บริษัท ธุรการ”

บริษัทธุรการ คือที่ซึ่งฟ้ารุ่งเคยทำงานเป็นเลขานุการของเขา ซึ่งมีตำแหน่งเป็นประธานกรรมการผู้จัดการและหุ้นส่วนใหญ่ จากนั้นพีรชต์ขอให้เธอออกจากงานเพื่อดูแลมารดาที่กำลังป่วยของเขา แล้วเธอก็กลายมาเป็น “ภรรยา” ซึ่งเป็นที่รับรู้กันแต่เพียงในคนกลุ่มเล็กๆ โดยไม่มีทะเบียนสมรสหรืองานจัดเลี้ยงใหญ่โตแต่อย่างใด

“คุณก็ช่วยเขาไปก่อนสักพัก หลังจากงานเข้าที่ดีแล้ว คุณควรจะทำอย่างอื่นที่ดีกว่า”

“ค่ะ” นั่นแหละหน้าที่ของเธอ... ตอรับ และเชื่อฟัง

“ผมเองมีงานอื่นรออยู่อีกหลายอย่าง คราวนี้จะได้หันไปทุ่มเททำให้เต็มที่”

ฟ้ารุ่งรู้เพียงผาดเฟินเกี่ยวกับงานอื่นๆ ของสามี อะไรที่เขาไม่บอก เธอก็ไม่เคยซักถาม ไม่ถามแม้แต่สิ่งที่เขาอยากรู้อย่างจริงจังจ้อ “งานอะไรที่คุณจะให้ฟ้าช่วยทำ” งานอะไรที่จะทำให้เธอได้อยู่ใกล้เขา ได้รับมิตรชอบ ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจ กำลังมันสมอง เพื่อให้เขาชมเชยและภาคภูมิใจ

“โครงการที่ภูเก็ตก็เริ่มแล้ว ผมถึงต้องเดินทางไปมาอยู่ตลอดเวลา ช่วงนี้ยังสำคัญมาก ทิ้งไม่ได้เลย”

ตาสบตา พีรชต์ชะงักกับประกายตาแวววอนที่มองจับจ้องอย่างรอฟังทุกถ้อยคำ เขามองเธอนิ่งอยู่ราวผลอไผล... อย่างที่มักจะทำในเวลาที่ผลอตัว... ฟ้ารุ่งอยากจะทำสามีให้ออก.... อยากจะรู้ว่าเขาคิดอะไร รู้สึกอย่างไรกับเธอ สีหน้าอ่อน ดวงตาจริงจังเช่นนั้น มีใช่หรือที่เธอปรารถนาจะเก็บไว้นานเท่านาน

หากที่เป็นอยู่ก็เพียงภาพที่ฉายล่อตาเพียงชั่วครู่แล้วก็จางหาย เธอยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

สามีเดินเข้ามา ใกล้จนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่ที่เพิ่งถูกล้างออกจากอ่างไม่นานก่อนหน้า หญิงสาวรู้สึกถึงอาการเต้นระทึกของหัวใจ ซึ่งผิดปกติขึ้นในทันที

มือใหญ่แตะลงที่ใบหน้า เสียงถามอ่อนโยน

“อยากไปอยู่ที่ภูเก็ตด้วยกันไหม”

อาการตอบรับจริงใจ “อยากค่ะ... ให้ฟ้าช่วยทำงานอะไรก็ได้”

มือหนาใหญ่ที่ได้รูป เคลื่อนไปโอบรอบแผ่นหลังของเธอ

“คุณคงเหงามากสินะ”

“ไม่เหงาถ้าอยู่กับคุณค่ะ”

เขาดึงเธอเข้าไปกอด อาการคลั่งเคล้นที่แผ่นหลังนุ่มนวล ฟ้ารุ่งระบายนมหายใจ รู้สึกผ่อนคลาย อบอุ่นเป็นที่สุด ประกายแห่งความหวังถูกจุดขึ้นในหัวใจอีกครั้ง เธอหวังอยู่เสมอ ที่จะได้ครอบครองสามีเฉกเช่นภรรยาทั้งหลาย หวังที่จะทำลายสิ่งขวางกั้นที่มองไม่เห็นในระหว่างเขาและเธอ

“ให้ฟ้าทำอะไรก็ได้ อยู่ที่ไหนก็ได้”

อย่างช่วยไม่ได้ เเงาร่างสูงใหญ่ ใบหน้าขริบเข้มของใครอีกคนหนึ่งทาบชัดขึ้นในความรู้สึก ใครผู้ซึ่งติดตาม สร้างความเจ็บปวดลึกๆ อยู่ไม่สร้างซา ...ให้ฉันทำอะไรก็ได้ เป็นอะไรก็ได้ ขอเพียงได้อยู่กับพี่นัท..... เธอเคยคร่ำครวญภาวนากับตนเองเช่นนี้เมื่อนานมาแล้ว มาในบัดนี้ซึ่งเธอได้ลบความปรารถนาเดิมนั้นออกจากใจ ใครผู้นั้นก็ยังไม่วายติดตามรบกวนลึกๆ อยู่ในความนึกคิดที่บอบช้ำ

สัมผัสที่แผ่นหลังหยุดชะงัก สามีเพียงกอดเธอไว้

ฟ้ารุ่งได้ยินเสียงเขาทอดถอนใจ อีกครู่หนึ่ง มือใหญ่ก็จับแขนเธอดันร่างให้ห่างออก เขาหลบตาที่ฉายแววผิดหวังไม่เข้าใจของ “ภรรยา” เสียงพูดห้วนไหว

“ไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ผมต้องไปถึงสนามบินก่อนหกโมงเช้า”

ร่างหนาที่บผละจากไป ทิ้งฟ้ารุ่งให้ยืนเค้งคว้างอยู่คนเดียว

เธอมีนง ผิดหวัง และเจ็บปวด

แต่นี้ไม่ใช่เพิ่งจะเกิด ขึ้น ตลอดเวลาดูเหมือนสามีจะพยายามจำกัดตัวเองจากเธอ เขาหลีกเลี่ยงเธออย่างจงใจ ทั้งๆ ที่ไม่เคยแสดงความชิงชังรังเกียจ

ฟ้ารุ่งรู้สึกเจ็บปวด เผ้าถามตัวเองเสมอ เธอมีอะไรผิดแผกจากหญิงอื่น มีอะไรที่สามีไม่อาจยอมรับได้ แต่ว่าหญิงสาวก็กลัวคำตอบ และยิ่งกลัวว่าเขาจะส่งเธอกลับไปยังโลกแห่งความเจ็บช้ำว่าเหวที่เธอหนีมา

หญิงสาวมองสามีนอนลงที่เตียงของเขาซึ่งตั้งอยู่ชิดกับเตียงของเธอ ดูเหมือนเขาจะไม่ต้องการสนใจอะไรอื่นอีก

อย่างเลื่อนลอย ฟ้ารุ่งหันมาหยิบถาดโลหะที่เพิ่งวางลงบนตู้

เตี้ยเมื่อครูเพื่อที่จะจัดการกับข้าวของของสามีให้เข้าที่ทาง อะไรบางอย่างรวมอยู่ในบรรดาสິงของ ส่งประกายต้องตาจนทำให้ฟ้ารุ่งต้องหยิบขึ้นดู เป็นข้างหนึ่งของต่างหูสตรี... อัญมณีสีแดงสดซึ่งล้อมไว้ด้วยเพชรเม็ดเล็กแพรวพราว

ดวงตาเงิเร้าวาววับขึ้นด้วยความสะเทือนใจ

เขามีหญิงอื่น ฟ้ารุ่งรู้สึกเช่นนั้นมานานแล้ว แต่จะถามก็ไม่กล้า หญิงนั้นย่อมต้องมีความสำคัญต่อเขาล้นเหลือ และ “เธอ” ต้องเป็นผู้มาก่อนอย่างแน่นอน มิฉะนั้น นับแต่เริ่มแรกของความสัมพันธ์มาจนบัดนี้ เขาคงไม่ทำตัวห่างเหินราวกับชอบฟ้ามากัน ป่าไม้มาบัง....

ฟ้ารุ่งแทบไม่ได้หลับตลอดคืนนั้น หญิงสาวได้แต่นอนมองดูร่างของสามีที่นอนหลับสนิท ฟังเสียงฝนลมหายใจสม่ำเสมอ ไบหน้าสะอาดดูสงบผ่อนคลาย

เขาแทบไม่ได้เปลี่ยนไปจากเมื่อสามปีก่อนเมื่อเธอพบ ในวันเริ่มทำงาน “เจ้านายใหญ่” ซึ่งหนุ่มแน่นและสามารถ เธอคือเลขานุการคนใหม่ของเขา

ในเวลาทำงาน เขาเอาการเอางาน มีระเบียบวินัย เมตตาและยุติธรรม ไม่เคยกุกกักเกี่ยวพาหรือถือโอกาสกับพนักงานหญิงคนใดเลย พนักงานสาวหลายคนพยายามแสดงท่าทีให้เห็น ด้วยเป็นที่รู้กันว่าเจ้านายใหญ่ยังเป็นโสด ทว่าเขาจะตอบสนองจนเกินขอบเขตก็หาไม่ แม้วานอกเวลาทำงาน จะมีอยู่บ้างที่ชายหนุ่มจะพาผู้อ่อนอาวุโสทั้งหลายไปทานอาหารค่ำแบบตามสบายเพื่อกระชับความสัมพันธ์และผ่อนคลายความเครียดจากภาระการงาน เขากินดื่มด้วย พุดเล่น เต็มราหัวเราะหัวใคร่ แต่ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

ฟ้ารุ่งจำได้ถึงความรู้สึกอบอุ่นประหลาดที่วาบขึ้นในใจ เมื่อใดก็ตามที่พบว่าดวงตาคู่นั้นจับอยู่ที่เธอหนึ่งนานกว่าปรกติ จนเธอต้องซ่อนความขวยเขินที่เกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อนอกเวลางาน เจ้านายชวนพุดคุยซักถามอ่อนเอื้อ ไบหน้าที่เคร่งขรึมอยู่เป็นนิจกลับระบายด้วยรอยยิ้มอบอุ่นเป็นกันเอง

ฟ้ารุ่งคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้นเหลือเกิน.....

วันหนึ่ง ก่อนการเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งชายหนุ่มไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็นคณะเดินทางสำรวจตลาดซึ่งมีผู้ใหญ่ในระดับรัฐมนตรีร่วมเดินทางด้วย ฟ้ารุ่งเป็นผู้หนึ่งที่ช่วยเขาจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ซึ่งจำเป็นจะต้องนำติดตัวไป ในระหว่างเตรียมงานอยู่นั้น เจ้านายได้พุดถึงคุณหญิงผกาอย่างเป็นห่วงกังวล

“.....ผมเป็นห่วงคุณแม่ คนดูแลเก่าลากลับบ้านที่ต่างจังหวัดไปจัดการงานศพพ่อเขาเมื่อเดือนก่อน นางพยาบาลที่จ้างมาใหม่ไม่มีใครอยู่นานเกินเจ็ดวันเลย นี่เปลี่ยนมาสี่คนแล้ว.....”

ฟ้ารุ่งเสนอตัวด้วยความอารี “...ฟ้าจะช่วยอะไรได้บ้างไหมคะ ฟ้าแวะไปดูแลท่านได้นะคะ...”

“ขอบใจมาก แต่... ไม่รู้ซี...” พีร์ชต์ลิ่งเล มองเธออย่างครุ่นคิด กลัวว่าเธอจะ ทนมารดาเขาไม่ได้เช่นเดียวกับคนอื่นๆ “เอาอย่างนี้ดีกว่า ผมจะลองพาคุณไปพบคุณแม่ หลังจากนั้นถ้าคุณรับไหวและถ้าคุณแม่ท่านยอมรับคุณ ผมก็จะสบายใจมากที่สุดทีเดียว”

ภาพของเลขานุการสาวติดตามผู้จัดการใหญ่ออกจากบริษัทเกือบทุกวันกลายเป็นเรื่องสนทนาติดปากคนในบริษัท จนกระทั่งฟ้ารุ่งลาออก แล้วย้ายตัวเองเข้าไปพักอาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ของชายหนุ่มในฐานะผู้ดูแลคนใหม่ของคุณหญิงผกา.....

ฟ้ารุ่งคนเดียวรู้ว่าเหตุผลที่เธอโยกย้าย ไม่ใช่เพราะความโอ้อ่าของคฤหาสน์ ไม่ใช่เงินค่าจ้างจำนวนมากกว่าสองเท่าของเงินเดือนที่เคยได้รับจากบริษัท ไม่ใช่รถยนต์ส่วนตัวที่นายจ้างใจดีจัดมาให้ และไม่ใช้ความคิดคาดหวังที่จะได้ครอบครองกายใจของชายหนุ่ม เพียงแต่การย้ายออกจากบ้านของพี่สาว คือทางออกเดียวที่เธอมองเห็นและต้องการอย่างที่สุด..!

ขณะนั้น... บ้านน้อยที่เคยอบอุ่นกลับอืดอืดอ้างว้าง..... เธอไม่อาจอยู่ได้อย่างปลอดภัยโปร่งใจ ได้แต่รู้สึกอึดอัด ต่ำต้อยและอับอาย

คอยแต่ระแวงห่วงไหวว่าใครๆ ในครอบครัวจะพูดถึงเธออย่างไรในเรื่อง “พีณาท”

ที่ร้ายที่สุด เธอเกลียดที่ตัวเองคอยแอบดู กณาท แล้วก็ได้แต่เจ็บปวด เธอยิ่งเจ็บปวดเมื่อรู้สึกว่าเขาเกลียดเธอ และมณฑิราเพื่อนรักของเธอคือคนที่เขารักมากที่สุด

เวลานั้น เธอต้องคอยหลบหน้าประการ พี่เขยซึ่งอยู่ภายในบ้านเล็กหลังเดียวกัน เธอไม่ยอมเข้าไปในบ้านหลังใหญ่อีกเลยทั้งที่เคยวิ่งเข้าออกราวกับเป็นบ้านของตัวเอง ไม่กล้าพบหน้า คุณทัศนีย์มารดาของกณาท ต้องคอยหลบและรู้สึกอับอายวูบวาบเมื่อพบเห็น กนิษฐา ธิดา และ ภคินี พี่สาวทั้งสามของชายหนุ่ม ซึ่งดูเหมือนจะไม่ยอมจบความบันเทิงใจในการพูดหยอกล้อยั่วเข้าให้เธอรู้สึกอับอาย

บาดแผลในหัวใจไม่อาจเยียวยารักษา..... พี่รุ่งรู้สึกกดดัน โดดเดี่ยว แปลกแยกและขมขื่น อยากจะหนีออกมาให้พ้น ดังนั้นพอพีริชต์ยื่นข้อเสนอเกมขอร้องให้ย้ายไปอยู่ที่บ้านของเขาเพื่อดูแลคุณหญิงผกา เธอก็ตอบรับโดยไม่อิดเอื้อนลังเล รวดเร็วจนชายหนุ่มนึกงง แล้วยังความอดทนที่เธอมีต่อหญิงสูงวัยที่เจ็บป่วยอารมณ์ร้าย.....พีริชต์ได้แต่ก้มขำ พี่รุ่งไม่เคยอธิบาย แม้ชายหนุ่มเข้าใจว่าเธอทำทุกอย่างเพราะมาดหมาย ความเห็นใจจากตัวเขาโดยเฉพาะ

‘.....เปิดม่านหน้าต่าง... แม่ฟ้า... อี๊ดอ๊ดจะแยมอยู่แล้ว
นี่ใจคอเธอจะขังฉันอยู่ในห้องยังกับคุกมืดนี้หรือ...’

เสียงกระซกกระชั้นหูจดด้วยพิชแห่งสังขารอันไม่เที่ยงแท้ของคุณหญิง เมื่อแรกก็หนักหนาสาหัสสำหรับหญิงสาว หากเมื่อหัดข่มใจและให้อภัยหลายๆ ครั้งเข้าก็เคยชิน..... อีกครู่เดียวหลังจากคำสั่งแรก คำสั่งที่สองซึ่งมีน้ำหนักเสียงพอกันก็ตามมา

‘... แสงจ้าเกินไปแล้วนะ เธอ ปิดม่านหน้าต่างเสียที...’

ถึงอย่างไรพี่รุ่งก็เชื่อว่าคุณหญิงไม่ใช่คนใจร้าย หากเธอจะเคยร้ายอยู่บ้าง ก็คงจะเป็นเพราะความรักหวงแหนในบิดาและสามีซึ่งต่างก็มีภรรยาสองคน ความหยิ่งทรนง ทิฐิमानะ กับนิสัยวู่วามมุทะลุที่ไม่เคยถูกกล่อมเกลานายามเยาว์วัย คุณหญิงเป็นพี่ใหญ่ เป็นลูกสาวคนโตของภรรยาหลวงของบิดา ทุกคนในบ้านรวมไปถึงผู้ให้กำเนิดได้ให้ความยำเกรงแก่เธอเพียงคนเดียว นั่นเป็นสาเหตุให้เธอแกร่งกล้าดุจต้นรวบบุรุษห้า

ในยามอ่อนล้า เธอกลับเป็นสตรีชราผู้ปลงตากับความไม่เที่ยงแท้ของชีวิต ผู้หวาดกลัวต่อผลแห่งกรรมที่เธอเคยกระทำไว้

เธอเคยรำพึงกับพี่รุ่ง ‘...อะไรหนอมายังตาฉัน ให้เห็นมืดเป็นขอบอยู่รำไป... ฉันไม่เคยใจอ่อนกับน้ำตาของใครเลย ไม่ยอมเข้าใจความทุกข์ของคนอื่น ฉันรู้้อย่างเดียวว่า ใครก็ตามทำให้ฉันโกรธ ฉันจะตอบแทนอย่างสาสม...’

หญิงชราเคยทอดตามองพี่รุ่ง พูดอย่างใคร่ครวญเศร้าซึม ‘...ฉันไม่มีอะไรเหมือนเธอเลยเมื่อตอนอายุเท่ากัน ไม่สวย ไม่งาม ไม่อดทน ไม่สงบเสงี่ยมเจียมตัว บางทีถ้าฉันเหมือนเธอแม้สักนิด ฉันอาจจะมีความสุขมากกว่านี้.....’

แม้จะมีนางพยาบาลคอยช่วยพี่รุ่งดูแลใกล้ชิด แต่ว่ามีมากกว่าครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาที่คุณหญิงสูงวัยไม่ได้จมอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาหรือพิชแห่งโรคภัย เธอจะแปรปรวนไปในทางอารมณ์ร้าย วันเวลาของพี่รุ่งภายในคฤหาสน์โอฬารจึงผ่านอย่างเชื่องช้าตึงเครียด ยามเมื่ออยู่คนเดียว พี่รุ่งรำให้ด้วยความอึดอันเดียวดายเสมอ.....

คืนนั้น..... พายุฝนโหมกระหน่ำ พ้าคำรามไม่ได้ขาดระยะ เสียงฟ้าผ่าที่ดังกึกก้องครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้หญิงสาวหวงกั้วลว่า คุณหญิงผกาจะตกใจเสียขวัญ แม้หญิงพยาบาลผู้คอยดูแลจะมีที่หลบนอนอยู่ที่มุมหนึ่งในห้องเดียวกัน พี่รุ่งก็ลุกจากที่นอนลงบันไดมาหา คุณหญิงตื่นอยู่ด้วยอาการขวัญเสียจริงๆ กำลังจิตกำลังใจที่อ่อนลงพร้อมๆ กับสังขารทำให้เธอมักจะฝันร้ายอยู่เสมอ

‘ฉันเกลียดเสียงฟ้าร้องเหลือเกิน มันช่างน่าหวงกลัวจริงๆ’
เธอพิมพ์่า มือผอมเกร็งยึดผ้าห่มซึ่งปิดขึ้นมาถึงลำคอไว้แน่น

‘มันเป็นเรื่องของธรรมชาติเท่านั้นค่ะ คุณหญิง เราอยู่ในบ้าน
แท้อยู่ ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด’

‘เธอเป็นคนดีจึงไม่กลัวอะไร’ หญิงสูงศักดิ์พูดเสียงแหบแห้ง
‘...จริงๆ ฉันยืนยันกับเธอได้ คุณความดีของแต่ละคนเป็นบุญกุศล
ที่จะรักษาตัวของเขาเอง อย่างน้อยก็ทำให้มีกำลังใจเข้มแข็ง...
เท่านั้นก็พอแล้วที่จะเอาชนะทุกอย่าง...’

เสียงฟ้าคำรามสงบลงแล้วเมื่อคุณหญิงผกาหลับอีกครั้ง ฟ้ารุ่ง
จึงพาตัวเองกลับขึ้นห้อง ช่วงบันไดและทางเดินมืดสลัว เธอเกือบจะ
ส่งเสียงร้องเมื่อร่างทึบในชุดนอนสีอ่อนสะอาดเคลื่อนออกมาจากเงามืด
เข้าประชิดตัว มีอร่อนผ่าวแข็งแรงจับแขนทั้งสองของเธอ แสงฟ้าวาม
สะท้อนให้เห็นใบหน้าคมขริ่มอ่อนโยน ปรกายตาแฝงความปรารถนา
ที่รุ่มร้อน..!

ไม่มีเสียงใดๆ นอกจากดวงตาตระหนกที่จ้องมองตอบ ราว
เหยื่อน้อยจ้องมองนายพราน วงแขนแข็งแรงอบอุ่นที่โอบกระชับ
คล้ายจะเติมส่วนที่ขาดหายที่หัวใจอ้างว้างของเธอโหยหา... ดวงตา
ขริ่มที่อ่อนโยน วิงวอนเกินกว่าเธอจะปฏิเสธต่อต้าน ดวงหน้าที่
ประดับด้วยริ้วรอยแห่งชายชากฎกัมลมา ฟ้ารุ่งยังได้กำซาบซับกลิ่น
ลมหายใจที่รินรดใบหน้า สัมผัสที่เธอไม่เคยได้ลิ้มลองมาก่อน.....

เธอลืมหูลืมตาถูกมนต์มายาสะกดให้ยอมตามอย่างหมอบราบ
คาบแก้ว.....

ไม่มีการคร่ำครวญหวนหาสิ่งที่สตรีพึงหวงแหน ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่า
จะเสียดายความบริสุทธิ์ผุดผ่องไว้เพื่อใคร ในเมื่อชายในดวงใจของเธอ
ได้อันตรธานหายไปเนิ่นนานแล้ว เธอบอกตัวเองว่า เขาผู้นี้แหละ
คือผู้ที่เธอจะยอมมอบกายถวายชีวิตให้ ผู้ที่จะจุดประกายให้แก่ชีวิต
เธอ โอบกอดเธอให้พ้นจากความอ้างว้างเดียวดาย...

ทว่าหลังจากคืนนั้น คนที่เหมือนจะเสียใจกลับกลายเป็น พีรชต์

ชายหนุ่ม ยังคงปฏิบัติต่อเธอด้วยความสุภาพนุ่มนวล หากแต่
พยายามหลบลิ้นหนีหน้าเท่าที่จะทำได้ ยามเมื่อเขาและเธออยู่ด้วยกัน
ต่อหน้าคุณหญิง พีรชต์จะกล้าสบตาหญิงสาวตรงๆ ก็หาไม่

บ่อย ๆ ที่หญิงสาวเผลอเผลอมองเขาด้วยสายตาดัดพ้อ น้อยใจ
คุณหญิงผกากลับสังเกตเห็น! ในวันหนึ่งซึ่งฟ้ารุ่งไม่ได้นึกฝัน เธอ
ก็ได้รับคำถามที่คาดไม่ถึง

‘...เธอรักพีรชต์ไหม.. บอกฉันมาตามตรงนะแม่ฟ้ารุ่ง..’

ฟ้ารุ่งตกใจ หลังจากอีกอึก หญิงสาวก็ตอบรับด้วยสีหน้าซีด
เผือด

เสียงที่ลอดจากริมฝีปากบางเฉียบ สีหน้าขริ่มเครียด ทำให้เธอ
แปลกใจ ‘...เธอแน่ใจไหมว่าจะดูแลพีรชต์ตลอดไป ไม่ว่าเขาจะ
หนุ่มแน่นแข็งแรงหรือแก่ชราเจ็บพิการเหมือนอย่างฉัน...’ เมื่อยัง
ไม่ได้รับคำตอบ ดวงตาระด้างก็จับมองนิ่งอย่างคาดคั้นไม่เลิกรา

‘หากดิฉันตอบรับ คุณหญิงจะเชื่อหรือคะ’

‘การตอบรับนั้นไม่ยาก ฉันรู้..... แต่ฉันก็แน่ใจว่าเธอจะทำ
ฉันเชื่อว่าคุณไม่ผิด’

แต่่วาวิธีที่เธอขอร้องแกมบังคับลูกชายเป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งไม่
ปรารถนาอย่างที่สุด

‘แม่ขอร้องนะพี่ ทำเพื่อแม่สักครั้ง แต่งงานกับฟ้ารุ่งเถอะ
ขอให้แม่ได้เลือกลูกสะใภ้ของแม่เองเพื่อที่แม่จะได้นอนตายตาหลับ...
ผู้หญิงคนนี้แม่เลือกให้แก แม่ดูมานาน เชื่อแน่ว่าคุณไม่ผิด’

มีการขู่ขอเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเรียบง่าย มิงานเล็ยงเล็กๆ ใน
ระหว่างญาติพี่น้องไม่กี่คนของเธอ ญาติสนิทบางคนของเธอ และ
เพื่อนๆ ไม่กี่คนของคุณหญิง แล้วทุกอย่างก็กลับเข้าอยู่ในสภาพเดิม
“สามี” ของเธอ กระทำตัวราวหนุ่มน้อยขี้อาย พยายามหลบลิ้นหนีหน้า
อ้างธุรกิจการงาน อ้างเพื่อนๆ ที่จะปลื้กตัวจากเธอ

เป็นเวลานานนักหนา สิ้นเปลืองน้ำตาและหัวใจจนไม่อาจนับ
กว่าฟ้ารุ่งจะทำใจให้ยอมรับชีวิตแต่งงานที่โดดเดี่ยวเดียวดายนี้ได้.....